

[ו]בְּעֵנֵי הַכִּינּוּתִי לְבֵית אֱלֹהֵי. וְדָא מְכַנִּים שְׁחָרִית וּמוֹצִיא עַרְבִית. דְּהָא בְּלִילְיָא, אֲפִיק חֵילוּי לְכָל סְטָרִין, וְשִׁלְטָא עַל אֵינוֹן חֵילִין וְאֶכְלוּסִין. וּבְשְׁחָרִית פְּנִישׁ לְכַלְהוּ, וְאָעִיל לְנִקְבֵייהוּ, וְלֹא שְׁלֵטִין. דְּהָא בְּקָר פְּלִיל פְּלָהוּ. כְּמָה דְאֵת אָמַר (תהלים צב) לְהַגִּיד בַּבֶּקֶר חֲסֻדְךָ וְאֶמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת. וְהָא אוֹקְמוּהָ.

וְקוּר אֵית עַל הָאֵי רְקִיעַ, מְגִיָּה אֲתָזֵן הָאֵי רְקִיעַ, בְּשַׁעֲתָא דְהָאֵי קוּל אֲתַעַר, כְּלָהוּ אֶכְלוּסִין לֹא נְטֻלִין, וְלִית בְּהוּ רְשׁוּ, אֶלָּא לְמִיקָם בְּדוּכְתֵייהוּ, וְאֶקְרַבֵי חֵילֵיהוֹן וּמְחַפְאֵן, לְהֵהוּא טִיבוּ דְנָגִיד לְהֵהוּא רְקִיעַ, וְיִתְבַּרְכֵן בְּגִיגִיָּה, וְעַל דָּא אֵיהוּ מַעַל לְרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים.

הָא חֲזִי רְקִיעַ רְקִיעַ אֲשֶׁר עַל אֶבְרָם סְפִיר דְמוֹת פְּסָא, כְּמַרְאָה אֶבְרָם סְפִיר, דָּא אֶבְרָם יִשְׂרָאֵל.

וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב, (בראשית כט) וְגָלְלוּ אֶת הָאֶבְרָם וְגו'. חַד אֶבְרָם נַחְתָּא מְלַעֲיָלָא, כַּד בְּעוּ יִשְׂרָאֵל לְמִירַת אַרְעָא, וּכְתִיב בֵּיהּ גּוֹרֵל. וְאֵיהוּ אָמַר, דָּא לְפִלְנֵיָא, וְדָא לְפִלְנֵיָא. וְדָא אֶבְרָם הוּא מִתְחַח (דף ר"מ ע"א) פְּרִסְיָא דְמִלְכָּא נַחְתָּא. וְדָאֵי (בראשית מט) מִשָּׁם רַעָה אֶבְרָם יִשְׂרָאֵל כְּתִיב. וּבְגִינֵי כַּךְ עַל פִּי הַגּוֹרֵל וְדָאֵי תַחֲלֵק נַחְלָתוֹ.

רְבִי יִצְחָק וְרַבֵּי יְהוּדָה הוּוּ אֲזִילֵי מְאוּשָׁא לְלוּד, פְּגַע בְּהוּ רְבִי אֶלְעָזָר, רְהֵטוּ אֲבַתְרִיָּה. אָמְרוּ, וְדָאֵי נְרַהִיט אֲבַתְרִיָּה דְשְׁכִינְתָּא. עַד דְמָטוּ לְגַבִּיָּה, אָמְרוּ וְדָאֵי נִשְׁתַּתַּף בְּהַדָּף, וְנִשְׁמַע מִלָּה חֲדָתָא.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה נא) שְׁמַעוּ אֵלֵי רַדְפֵי צְדָק מִבְּקָשֵׁי וְגו'. שְׁמַעוּ אֵלֵי רַדְפֵי צְדָק, אֵינוֹן דְאֲזַלִין בְּתַר מְהִימְנוּתָא, רַדְפֵי צְדָק, וְדָאֵי אֵינוֹן מִבְּקָשֵׁי ה'. אֵי בְּעִיתוֹ לְמַנְדַּע מְהִימְנוּתָא,

הָאֶמוּנָה וְלֶאחֻז בְּזַה הַצְדָק, לֹא תִסְתַּכְלוּ בַּהּ לְבַדָּה כְּשֶׁאָר בְּנֵי

הַיָּמִים-א-כב) (ו)בְּעֵנֵי הַכִּינּוּתִי לְבֵית אֱלֹהֵי. וְהָא מְכַנִּים שְׁחָרִית וּמוֹצִיא עַרְבִית. שְׁחָרִי בְּלִילְיָא מוֹצִיא חֵילוּתֵיהוּ לְכָל הַצְדָדִים, וְשׁוֹלֵט עַל אוֹתָם חֵילוֹת וְהַמוֹנִים. וּבְשְׁחָרִית מְכַנֵּס לְכָלֵם, וּמְכַנֵּסֵם לְנִקְבֵם וְלֹא שׁוֹלֵטִים. שְׁחָרִי הַבֶּקֶר פּוֹלֵל אֶת כָּלֵם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים צב) לְהַגִּיד בַּבֶּקֶר חֲסֻדְךָ וְאֶמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת. וְהָאֵי בְּאֶרוּהוּ.

וְיֵשׁ קוּל עַל זֶה הַרְקִיעַ, מְמַנּוּ נְזוּן זֶה הַרְקִיעַ. בְּשַׁעֲתָא שְׁקוּל זֶה מְתַעוֹרֵר, כֹּל הַהֲמוֹנִים לֹא נוֹסְעִים, וְאֵין לְהֵם רְשׁוּת אֶלָּא לְעַמֵּד בְּמִקוּמָם, וּמְקַרְבִים אֶת חֵילוּתֵיהֶם וּמְחַפְסִים לְאוֹתוֹ טוֹב שְׁנִמְשָׁף לְאוֹתוֹ רְקִיעַ וְיִתְבַּרְכוּ בְּגָלְלוֹ, וְעַל זֶה הוּא מַעַל לְרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים.

בֹּא וְרֵאָה, רְקִיעַ רְקִיעַ אֲשֶׁר עַל אֶבְרָם סְפִיר דְמוֹת פְּסָא, מַה שְׁכַתֵּב כְּמַרְאָה אֶבְרָם סְפִיר - זֶו אֶבְרָם יִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב, (בראשית כט) וְגָלְלוּ אֶת הָאֶבְרָם וְגו'. אֶבְרָם אֲחַת יְרַדָּה מְלַמְעָלָה פְּאֲשֶׁר רְצוּ יִשְׂרָאֵל לְרִשְׁתָּא אֶת הָאָרֶץ, וְכְתוּב בַּהּ גּוֹרֵל. וְהִיא אֲמַרָה: זֶה לְפִלוֹנִי, וְזֶה לְפִלוֹנִי. וְזֶו הָאֶבְרָם הִיא מִתְחַח כְּפִסָּא הַמְלִיךָ יוֹרְדָת. וְדָאֵי (שם מט) מִשָּׁם רַעָה אֶבְרָם יִשְׂרָאֵל כְּתוּב. וּמִשׁוּם זֶה עַל פִּי הַגּוֹרֵל וְדָאֵי תַחֲלֵק נַחְלָתוֹ.

רְבִי יִצְחָק וְרַבֵּי יְהוּדָה הִיוּ הוֹלְכִים מְאוּשָׁא לְלוּד. פְּגַע בְּהֵם רְבִי אֶלְעָזָר. רְצוּ אַחֲרָיו. אָמְרוּ, וְדָאֵי נְרוּץ אַחֲרֵי הַשְּׁכִינָה. עַד שְׁהִגִיעוּ אֶצְלוֹ, אָמְרוּ, וְדָאֵי נִשְׁתַּתַּף אֲתָךְ וְנִשְׁמַע דְּבַר חֲדוּשׁ. פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה נא) שְׁמַעוּ אֵלֵי רַדְפֵי צְדָק מִבְּקָשֵׁי וְגו'. שְׁמַעוּ אֵלֵי רַדְפֵי צְדָק - אֵלוּ שְׁהוֹלְכִים אַחַר הָאֶמוּנָה, וְרַדְפֵי צְדָק, וְדָאֵי אֵלוּ מִבְּקָשֵׁי ה'. אִם רְצִיתֶם לְדַעַת הָעוֹלָם שְׁגַרְמוּ מִיתָה לְעַצְמָם עַל

וּלְאַחַדָּא לְהַאי צְדָקָה, לָא תַסְתַּפְּלוּן בְּהָּ
בְּלַחֲוֹדָהָ כְּשָׂאָר בְּנֵי עַלְמָא, דְּגִרְמוּ מִיְתָה
לְגִרְמִייהוּ עַל דָּא. אֲבָל (שם) הַפִּיטוּ אֶל צוּר
חֲצַבְתֶּם וְאֶל מַקְבַּת בּוֹר נִקְרְתֶם.

צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַתְּ אֲלֵהֶם אֶת קַרְבְּנֵי
לְחָמֵי וְגו' (במדבר כח) פְּתִיב (שמואל א טו) הַחֲפֹץ
לֵינִי בַעֲלוֹת וּזְבָחִים כְּשֹׁמֵעַ בְּקוֹל יְיָ וְגו'. לִית
רְעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּיַחֲוֹב פֶּר נֶשׁ,
וְעַל חוֹבִיָּה וְקָרִיב קַרְבָּן. אֲלֵא קַרְבָּן דְּאִיְהוּ
בְּלֵי חוֹבָה, דָּא אִיְהוּ קַרְבָּן שְׁלָמִים, וְאַקְרִי
שְׁלָמִים, וְקַרְבָּן תְּמִיד אוּף הַכִּי, וְאַף עַל גַּב
דְּמַכְפֵּר עַל חוֹבִין.

רַבִּי אֲבָא פְּתַח, (תהלים נא) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ
נִשְׁבְּרָה וְגו'. הַאי קָרָא אוּקְמוּהָ, דְרַעוּתָא
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָא אַתְרַעֵי בְּקַרְבָּן דְּבִר
נֶשׁ עַל חוֹבִין, אֲלֵא רוּחַ נִשְׁבְּרָה. וּבְנֵי נֶשָׁא
לָא יַדְעֵי מַאי קְאָמְרִי, וְהַכִּי שְׁמַעְנָא מְבוֹצִינָא
קְדִישָׁא, דְּכַד אֲתִי בַר נֶשׁ לְאַסְתַּאבָּא בְּחוֹבִין,
אֲמַשִּׁיף עֲלֵיהּ רוּחַ, מְסַטְרָא דְמִסְאָבָא, וְאַתְגָּאֵי
עַל בַּר נֶשׁ, וְשְׁלִיט עֲלֵיהּ לְכָל רַעוּתָא. וְהַהוּא
סְטְרָא מְסַאָבָא, אַתְגָּבַר בְּחִילֵיהּ וְאַתְתַּקַּף,
וְשְׁלִיט עֲלֵיהּ לְרַעוּתֵיהּ. אֲתִי בַר נֶשׁ וְשְׁלִיט
עֲלֵיהּ לְאַתְדַּכְּאָה, מְדַכְּאִין לֵיהּ.

בְּזִמְנָא דְהוּא בֵּי מַקְדָּשָׁא קְרִיבִים, אֲקָרִיב
קַרְבְּנֵיהּ, כָּל כְּפָרָה דִּילֵיהּ תְּלִיָּא
עֲלֵיהּ, עַד דְּאַתְתַּחַרְט, וְתַבַּר לְהַהוּא רוּחַ מְגוּ
גְאוּתָא דִּילֵיהּ, וּמְאִיף לֵיהּ. וְדָא הוּא תְּבִירוּ,
דְּהַהוּא דְרָגָא דְמִסְאָבָא. וְכַד אַתְבַּר הַהוּא רוּחַ
מְסַאָבָא, וְקָרִיב קַרְבְּנֵיהּ, דָּא אִיְהוּ דְאַתְקַבַּל
בְּרַעוּתָא פְּדִקָא יְאוּת.

וְאִי לָא אַתְבַּר הַהוּא רוּחַ, לָאוּ קַרְבְּנֵיהּ כְּלוּם,
וּלְכַלְפֵּי אַתְמָסֵר, דְּהָא קַרְבְּנָא דָּא לָאו
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲלֵא מְכַלְפֵּי. וּבְגִין כֶּף זְבַחֵי אֱלֹהִים פְּדִקָא יְאוּת,

זֶה. אֲבָל (שם) הַפִּיטוּ אֶל צוּר
חֲצַבְתֶּם וְאֶל מַקְבַּת בּוֹר נִקְרְתֶם.
צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַתְּ אֲלֵיהֶם
אֶת קַרְבְּנֵי לְחָמֵי וְגו'. כְּתוּב
(שמואל א-טו) הַחֲפֹץ לַה' בַּעֲלוֹת
וּזְבָחִים כְּשֹׁמֵעַ בְּקוֹל ה' וְגו'. אִין
רְצוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיַתְחַיֵּב
בֶּן אָדָם וְעַל חוֹבוֹ יִקְרִיב קַרְבָּן.
אֲלֵא קַרְבָּן שְׁהוּא בְּלֵי חוֹבָה, זְהוּ
קַרְבָּן שְׁלָמִים, וְנִקְרָא שְׁלָמִים.
וְקַרְבָּן תְּמִיד גַּם כֶּף, וְאַף עַל גַּב
שְׁמַכְפֵּר עַל חוֹבוֹת.

רַבִּי אֲבָא פְּתַח, (תהלים נא) זְבַחֵי
אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה וְגו'. פְּסוּק
זֶה פְּרָשׁוּהוּ, שְׂרַצוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, אִין רְצוּנוּ בְּקַרְבָּן שֶׁל אָדָם
עַל חֲטָאִין, אֲלֵא רוּחַ נִשְׁבְּרָה.
וּבְנֵי אָדָם לֹא יוֹדְעִים מַה אוּמְרִים.
וְכֶף שְׁמַעְנָו מִהַמְנוּחָה הַקְדוּשָׁה,
שְׁפָאָשֶׁר בָּא אָדָם לְהַטְמֵא
בְּחֲטָאִין, מִמְשִׁיף עָלָיו רוּחַ מְצַד
הַטְמָאָה, וּמִתְגָּאָה עַל הָאָדָם
וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְכָל רְצוּנוֹ. וְאוֹתוֹ
צַד הַטְמָאָה מִתְגָּבַר בְּכַחוֹ
וּמִתְחַזַּק, וְשׁוֹלֵט עָלָיו שְׂיַעֲשֶׂה
רְצוּנוֹ. בָּא אָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו
לְהַטְהֵר - מְטַהֲרִים אוֹתוֹ.

בְּזִמְנָן שְׁהִיָּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם,
הַקְרִיב קַרְבָּנוֹ - כָּל כְּפָרָה שְׁלוֹ
תְּלוּיָהּ עָלָיו, עַד שְׁהַתְחַרְט וְשִׁבַר
לְאוּתָהּ הַרוּחַ מִתּוֹף גְּאוּתוֹ
וְהַשְׁפִּיל אוֹתָהּ. וְזוּהִי הַשְׁבִּירָה
שֶׁל אוֹתָהּ דְרָגָה שֶׁל טְמָאָה.
וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבְּרַת אוֹתָהּ רוּחַ
הַטְמָאָה וּמְקָרִיב קַרְבָּנוֹ, זְהוּ
שְׁמַתְקַבַּל בְּרַצוֹן כְּמוֹ שְׂצָרִיף.

וְאִם לֹא נִשְׁבְּרַת אוֹתָהּ רוּחַ, אִין
קַרְבָּנוֹ כְּלוּם, וְנִמְסָר לְכַלְבִּים,
שְׁהִיָּה קַרְבָּן זֶה אִיְנוּ שֶׁל הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא מִהַכְּלָבִים.
וּמִשׁוּם זֶה זְבַחֵי אֱלֹהִים כְּמוֹ
שְׂצָרִיף הוּא רוּחַ נִשְׁבְּרָה, שְׂיַשְׁבַּר

זְבַחֵי אֱלֹהִים פְּדִקָא יְאוּת,

הוא רוח נשפּרה, דִּיתְבַר הֵהוּא רוּחָא מְסַאָבָא, וְלֹא יִשְׁלוּט. וְעַל דָּא מָאן דִּיתְבַר לִיה פְּדָקָא יָאוּת, עָלִיה פְּתִיב, (תהלים עח) רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב. לִיהוּי הֵהוּא גְבָרָא בְּאִבְטָחוּתָא, דְּלֹא יָתוּב לְגַבְיָה לְעֵלְמִין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְלֹא יִשׁוּב. לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְפָּה, הֵהוּא גְבָרָא דְלֹא אֲתַגָּאִי, וְלֹא אֲתַעֲנַג בְּעִנּוּגֵין דְּעֵלְמָא, אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, בִּיקְרָא אִיהוּ לְגַבְיָה.

צו את בני ישראל. (במדבר כח) מֵאִי צו. דָּא עֲבוּדָה זָרָה. בְּגִין דְּלֹא יִיעוּל גְּרַמְיָה לְאַסְתָּאָבָא בְּרוּחַ מְסַאָבָא, דְּאִיהוּ עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ. רְבִי אֶלְעָזָר פְּתַח. (שיר השירים ה) בָּאתִי לְגַנְי אַחְתִּי כְּלָה וְגו'. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, אָבֵל אִית סְתָרִים בְּקַרְבָּנָא (ס"א שִׁיר סְדְרִין דְּקַרְבָּנָא) הָכָא, וְכֹלָא אֲתַמַּר. אָמַר לִיה רְבִי שְׁמַעוֹן, יָאוּת הוּא, דְּשָׁרִית מְלָה, וְסַתְמַת, אִימָא. (ס"א נִסְתַּמַּת אִמָּא) אָמַר, בְּגִין דְּחַמִּינָא בְּסַפְרָא דְּחַנּוּךְ מְלָה, וְאוּלִּיפְנָא. אָמַר, אִימָא הֵהִיא מְלָה דְּחַמִּית (דף ר"ח ע"ב) וְשְׁמַעַת.

אמר פלא חד מלה, קדשא בריך הוא אמר דא, באתי לגני, בגין דכל קרבנין דעלמא בד סלקין, כלהו עיילין לגו גנתא דעדן בקדמיתא, רזא דפנסת ישראל. והיאך בקדמיתא ושירותא דקרבנא, בשעתא דבר נש אודי חטאוי עלה, ונכיסו וזריקו דדמיה על מדבחא.

השתא אית לאסתכלא, היאך אינון רוחין קדישין אתהנון מהאי. ומאי טעמא דקרבנא דבהמה, והא יתיר הוה סגיא, לתברא בר נש ההוא רוחא, ולאֲתַבָּא בתיובתא מאי טעמא נכיסו דבהמה, ולאוקדא ליה בנוֹרָא דמדבחא.

אותה רוח טמאה ולא תשלט. ועל זה מי שישבר אותה כמו שצריך, עליו פתוב, (תהלים עח) רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב. אָדָם בְּהִבְטָחָה שְׁלֵא יִשׁוּב אֲצִלוּ לְעוֹלָמִים. זֶהוּ שְׁפָתוּב וְלֹא יִשׁוּב. לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְפָּה - אוּתוּ אָדָם שְׁלֵא הֲתַגָּאִי וְלֹא הֲתַעֲנַג בְּתַעֲנוּגֵי הָעוֹלָם - אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, בְּכַבוֹד הוּא אֲצִלוּ.

צו את בני ישראל (במדבר כח). מהו צו? זה עבודה זרה, פדי שלא יכניס עצמו להטמא ברוח טמאה, שהיא עבודה זרה ממש. רבי אלעזר פתח, (שיר השירים ה) באתי לגני אחתי כלה וגו'. פסוק זה בארוהו, אכל יש דברים נסתרים בקרבן (ששה סדרים בקרבן) כאן, והכל נתבאר. אמר לו רבי שמעון, יפה הוא שהתחלת הדבר, וסתמת, תאמר. (סתמת מדוע?) אמר, משום שראיתי בספרו של חנוך דבר ולמדתי. אמר, תאמר אותו הדבר שראית ושמעתי.

אמר, הפל דבר אחד, הקדוש ברוך הוא אמר את זה, באתי לגני, בגלל שכל קרבנות העולם באשר עולים, כלם עולים לתוף גן עדן בתחלה, סוד פנסת ישראל. וכיצד? בראשונה ובהתחלת הקרבן, בשעה שאדם מודה על חטאיו, ושחיטתו וזריקת דמו על המזבח.

עתה יש להסתכל, איך אותן רוחות קדושות נהנות מזה, ומה טעם של קרבן בהמה, והרי יותר היה ראוי לאדם לשבר אותה הרוח ולשוב בתשובה, ומה הטעם של שחיטת הבהמה ולשרפה באש המזבח?

א"א סוד הוא, משום שיש בהמה שרובצת על אלף הרים, ואלף

אלף רזא הוא, בגין דאית בהמה דרביעא על אלף טורין, ואלף טורין

אכלת בכל יומא, וכלהו אקרון (תהלים ו) בהמות
 בהרי אלה. ועל דא תנינן, דאית בעירא אכיל
 בעירי. וממה הו. מאשא. וכלהו לחיף לון
 ההיא בהמה בלחיקא חדא, הדא הוא דכתיב,
 (דברים ד) כי יי אלהיך אש אכלה הוא אל קנא.
 וכל מיא דירדן, דאמלא בשית שנין, היא
 עבדת ליה גמיעה חדא, הדא הוא דכתיב, (איוב
 מ) יבטח פי יגית ירדן אל פיהו.

כתרא דמלה, חמירא דכל הני, עקרא ויסודא
 להני בעירי דלתתא. בגין דרוחא
 מנייהו מתפשטא (ס"א דרוח דבעירי מנייהו אתפשטו)
 לתתא, ואתציר ההוא רוחא לתתא בבעירי.
 וכד חב בר נש, אייתי בעירא לקרבנא, וההוא
 רוחא דבעירא דא, סלקא ותב לאתריה,
 ומתפשט ההוא רוחא בכלהו. וכל אינון דזינא
 דא, מתקרבין ואתיין ואתהניין מההוא חלבא
 ודמא, דההוא לבושא דרוחא דא, דהא
 מסטרא דלהון הוה (גין) ההוא רוחא (דלחיו).
 וכלהון אתהנו ואתזנו, ואתעבדון סניגורין על
 ההוא בר נש. ועאל דרף ופשט, פמה דאתמר.
 ובגין כך קרבנא מן הבהמה.

אמר רבי שמעון, בריך ברי לקודשא בריך
 הוא, עלך אתמר (משלי כג) ישמח אביך
 ואמך ותגל יולדתך. ישמח אביך, דלעילא.
 ואמך, דא כנסת ישראל. ותגל יולדתך, דא
 ברתיא דרבי פנחס בן יאיר חסידא. אלעזר
 ברי אימא, הא קורבנא דבהמה, קרבנא דעופי
 מאי דכתיב, (ויקרא א) ואם מן העוף עלה קרבנו.
 אמר ליה, לא חמינא, אבל אסתפלנא מהאי
 מלה דבהמה, מלה דעופי. ולא אוחרא, ולא
 אימא, בגין דלא חמינא, ועד כען לא שמענא.

אחר, ולא אמר, משום

הרים אוכלת בכל יום, וכלם
 נקראים (תהלים ו) בהמות בהרי
 אלה. ועל זה למדנו שיש בהמה
 שאוכלת בהמה. וממה נעשו?
 מאש. ואת כלם לוהכת אותם
 אותה בהמה בלחיקה אחת. זהו
 שכתוב (דברים ד) כי ה' אלהיך אש
 אכלה הוא אל קנא. וכל מי הירדן
 שנתמלא בשש שנים, היא שותה
 אותם בגמיעה אחת. זהו שכתוב
 (איוב מ) יבטח פי יגית ירדן אל
 פיהו.

סוד הדבר, החמורה של כל אלו,
 עקר ויסוד לאלו הבהמות
 שלמטה, משום שהרוח
 מתפשט מן (שרוחות הבהמות
 מתפשטות מן) למטה, ומצטיירת
 אותה הרוח למטה בבהמות.
 וכאשר חטא האדם, מביא בהמה
 לקרבן, ואותה הרוח של בהמה
 זו עולה וחוזרת למקומה,
 ומתפשטת אותה הרוח בכלם.
 וכל אלו מסוג זה מתקרבין
 ובאים ונהנים מאותו חלב ודם
 שהיה לבוש של רוח זו, שהרי
 מצד שלהם היתה (בגלל) אותה
 הרוח (שלהם). וכלם נהנו ונזונו
 ונעשו סניגורים על אותו האדם.
 ונכנס דרף הושט, כמו שנתבאר.
 ומשום זה הקרבן מן הבהמה.
 אמר רבי שמעון, ברוך בני
 להקדוש ברוך הוא, עלך נאמר
 (משלי כג) ישמח אביך ותגל
 יולדתך. ישמח אביך - שלמעלה.
 ואמך - זו כנסת ישראל. ותגל
 יולדתך - זו בתו של רבי פנחס
 של יאיר החסיד. אלעזר בני,
 אמר, זה קרבן בהמה, קרבן העוף
 מהו שכתוב (ויקרא א) ואם מן העוף
 עלה קרבנו? אמר לו, לא ראיתי,
 אבל הסתפלתי מדבר זה של
 הבהמה, דבר של עופות. ולא
 שלא ראיתי, ועד כן לא שמעתי.